

forslag har været behandlet i Folketinget, men er langt fra blevet vedtaget i sin fulde Udstrækning. De Paragraffer, vi er blevet enige om, foreligger nu her for Tinget. Ministeriet havde ønsket at faa Lovforslaget gennemført nogenhunde i den Skikkelse, hvori jeg havde fremsat det, for derefter at gaa over til en Optrykning af den gældende Lov med de Tillæg, som efterhaanden er blevet vedtaget. Det lykkedes altsaa ikke denne Gang. Spørgsmaalene om Søndre Landsret og om, hvilke Sager Underretterne kan afgøre, der nu foreligger til Behandling, hænger for en Del sammen, idet nemlig Sønderjyderne, naar de mister Søndre Landsret, gerne skulde have større Adgang til at faa deres Sager afgjort ved Underretterne, saa de ikke behøver at gaa til Viborg med ubetydelige Sager. Ministeriet havde derfor foreslaaet, at samtidig med Nedlæggelsen af Søndre Landsret skulde Sager indtil 2 000 Kr. kunne afgøres ved Underretten.

Om Nedlæggelsen af Søndre Landsret skal jeg udtale, at jeg oprindeligt har været af den Mening, at det ikke var rigtigt at nedlægge Søndre Landsret. Naar jeg for mit Vedkommende har skiftet Standpunkt, skyldes det følgende Omstændigheder. For det første, at det, hvis der ikke sker en Udvidelse af Søndre Landsrets Omraade, er umuligt at opretholde den, thi der er ikke nok at bestille for de nuværende Dommere, for det andet, at Befolkningen, Pressen, saa stærkt har kritiseret, at der var for mange danske Embedsmænd, at der ikke var tilstrækkeligt at bestille for dem, navnlig f. Eks. ved Søndre Landsret. Under disse Forhold forekom det mig urimeligt at opretholde Institutionen, og derfor har Ministeriet foreslaaet Nedlæggelsen, som nu er vedtaget af Folketinget. Samtidig foreslog vi, som jeg før berørte, at Underretterne skulde kunne afgøre Sager om indtil 2 000 Kr., idet Ministeriet mente, det var urimeligt, at Dommerne, der efter danske Forhold er godt lønnede Embedsmænd, ikke skulde kunne afgøre Sager angaaende mere end 800 Kr. Jeg mener, det er urimeligt i unødvendigt Omfang at paabyrde Befolkningen Udgifterne ved at gaa til Landsretterne. Det er urimeligt, at Underdommerne ikke skal kunne afgøre disse Sager, saa meget mere som de tidt kender Parterne personligt og derfor har større Mulighed for at kunne optræde vejledende overfor dem. Den Frygt, forskellige Partier har næret for at gaa op over 800 Kr., forekommer mig ubegrundet, og jeg vil gerne bede om, at man lægger Mærke til følgende Forhold. For faa Aar siden, nemlig før 1919,

kunde vore Underdommere afgøre alle Sager uden Hensyn til Størrelsen, og det skulde dog være mærkeligt, om disse faa Aar havde forandret dem saa meget, at man nu ikke kunde betro dem at afgøre Sager angaaende 800 Kr. eller, som nu vedtaget af Folketinget, angaaende 1 000 Kr. Men hertil kommer, at Underdommeren, naar der opstaar Tvist ved Foged-, Skifte- og Auktionsretter, kan afgøre Sagen uden Hensyn til Størrelsen, uden Hensyn til, om den drejer sig om 800, 1 000 eller 10 000 Kr. Endvidere, og ikke mindst, vil jeg lægge Vægt paa, at Norge har haft Udsendinge hernede for at sætte sig ind i den danske Civilretsordning, idet man i Norge mener, at den har virket godt. Og Norge har gennemført den danske Civilretsordning paa alle Hovedpunkter, kun ikke paa eet, nemlig med Hensyn til Kompetencen. Jeg talte i sin Tid med nogle af de Jurister, der var hernede. Vi forstaar ikke, sagde de, at Underdommerne ikke kan afgøre flere Sager; det er urimeligt. Synspunktet er ganske vist: kun to Instanser; men selvfølgelig, er det principielle Sager, kan man faa Tilladelse til at gaa til Højesteret.

Det er de to Hovedspørgsmaal, som er fremme. Samtidig med at vi nedlægger Søndre Landsret, vilde det have stor Betydning for Borgerne, at Landsretsdommerne rejste mere ud omkring, da man tidt maa ske kan afgøre en Retstvist bedre paa Stedet. Derfor har vi her foreslaaet Adgangen for Landsretterne til at rejse udvidet. Meningen var, at Merarbejdet ved disse Rejser skulde opvejes ved, at man lagde flere Sager hen til Underretterne. Det sidste er altsaa kun sket i meget begrænset Omfang. Jeg haaber, at Landsretterne vil være i Stand til alligevel at klare disse Rejser. Jeg tror, det vil have meget at betyde.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget, og jeg vil bede om, at det maa blive undergivet en hurtig og velvillig Behandling. Naar jeg gerne vil have Lovforslaget igennem, som det her foreligger, er det navnlig, fordi jeg synes, det er uheldigt, at vi bliver ved Aar efter Aar at tale om Søndre Landsret. Jeg synes, vi skulde have en Afgørelse af Sagen.

J. V. Christensen: Da mit Partis vanlige Ordfører i Retsplejesager ved Sygdom er hindret i at være til Stede her i Tinget i denne Tid, skal jeg paa mit Partis Vegne have den Ære at anbefale det foreliggende Lovforslag, som den højtærede Justitsminister nu redegjorde for. Naar jeg som Lægmand ser paa det foreliggende Lovforslag